

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Evou Lukotkovou v právní žalobkyně: **G. A.**, zast. Organizací pro pomoc uprchlíkům, se sídlem Kovářská 4, 190 00 Praha 9, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky**, odbor azylové a migrační politiky, se sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 8. 2013, č. j. OAM-210/ZA-ZA02-ZA02-2013,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žalobkyně nemá právo na náhradu nákladů řízení.**
- III. Žalovanému se nepřiznává náhrada nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím Ministerstva vnitra ČR, odboru azylové a migrační politiky ze dne 15. 8. 2013, č. j. OAM-210/ZA-ZA02-ZA02-2013, byla zamítnuta žádost žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodná podle ust. § 16 odst. 1 písm. f) zákona č. 325/1995 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

V zákonem stanovené lhůtě podala žalobkyně proti tomuto rozhodnutí žalobu, v žalobních bodech byla vyjmenována jednotlivá ustanovení správního řádu, která zakládají povinnosti správního orgánu během správního řízení. Na výzvu soudu doplnila žalobu podáním ze dne 4. 12. 2013, v němž rekapitulovala důvody, kvůli kterým žádala o mezinárodní ochranu. Namítla, že žalovaný se naprosto nevěnoval otázce pronásledování a perzekuce na základě jejích politických názorů. Tím, že u sebe ukryla muže napadeného během pochodu na podporu práv LGBT osob, se zřejmě dostala do povědomí osob, které útok vedly, a byla jimi označena za jedince, který homosexualitu neodsuzuje a naopak takto sexuálně orientované lidi podporuje, stejně jako hnutí za jejich práva. Jak vyplývá z článku 2 směrnice Rady 2004/83/E ze dne 29. 4. 2004, o minimálních normách, které musí splňovat státní příslušníci třetích zemí nebo osoby bez státní příslušnosti, aby mohli požádat o postavení uprchlíka nebo osoby, která z jiných důvodů potřebuje mezinárodní ochranu, a o obsahu poskytované ochrany (dále jen „kvalifikační směrnice“) není ani podstatné, zda žalobkyně skutečně zastávala takové názory, za které byla pronásledovaná. Podstatné je, že osoby, které ji perzekuovaly, takovéto názory ji prisuzovaly. Žalobkyně dále napadla rozhodnutí z důvodu neposkytnutí dostatečné ochrany ze strany státu, kdy nejenže příslušník policie odmítl její trestní oznámení přijmout, ale zároveň ji začal také urážet a vyhrožovat. Je tak pochopitelné, že se obávala trestní oznámení podat opakovaně. Byla přesvědčena, že v jejím případě existují důvodné obavy z toho, že by po návratu do země původu mohla být vystavena mučení nebo nelidskému či ponižujícímu zacházení.

Žalovaný v písemném vyjádření ze dne 31. 1. 2014 navrhl, aby soud žalobu zamítl jako nedůvodnou. Vyslovil přesvědčení, že ve věci bylo rozhodnuto na základě řádně zjištěného stavu věci, ve vztahu k § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu, je jeho rozhodnutí o zamítnutí žádosti jmenované o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodné podle § 16 odst. 1 písm. f) citovaného zákona, plně v souladu se zákonem a řádně odůvodněno. K žalobním námitkám jmenované uvedl, že byť tato namítá, že podstatou jejích problémů má být její pronásledování z důvodů zastávání určitých politických názorů, z jejích výpovědí nic takového však nevyplývá. Je zřejmé, že zájem osob, z nichž jednu označila za zástupce patriarchy, byl směřován směrem k muži, kterému měla jmenovanému pomoci, jak uvedla, měli se jí vyptávat, jestli muže zná a naléhali, aby prozradila, kdo je oním mužem. Ať se jedná o negativní a jistě zavrženíhodné jednání vůči její osobě, nejednalo se o jednání, které by bylo možno označit za jednání naplňující prvky pronásledování. V tomto směru nelze přehlédnout určitou gradaci a zveličování jejích problémů, když ve vlastnoručně psaném vyjádření mluví o několika násobném únosu, schovávání mimo domov po dobu mnoha měsíců, nicméně z dalších výpovědí nic takového nevyplývá.

Pokud se týká možnosti domoci se proti uvedenému jednání ochrany v zemi původu, žalovaný byl toho názoru, že na uvedený případ se nevztahuje rozsudek NSS ze dne 9. 2. 2010, č. j. 6 Azs 74/2009, www.nssoud.cz, na který žalobkyně odkázala, neboť jmenovaná mluvila pouze s jedním policistou, který měl jí odmítnout přijmout trestní oznámení, neobrátila se však např. na jeho nadřízeného či jiné orgány. Nevyužila proto jiných dostupných prostředků k ochraně svých práv, ačkoliv měla možnost např. podat stížnost na uvedený postup adresovanou Inspekci Ministerstva vnitra G. Dříve než podá žádost o poskytnutí mezinárodní ochrany, je třeba, aby důsledně využila možností ochrany země svého původu. Z uvedeného nepovažuje žalovaný ani její námitku stran obav ze vzniku

skutečného nebezpečí vážné újmy v případě návratu žalobkyně do vlasti za důvodnou. V této souvislosti rovněž poukázal, že situace nemohla být pro ni natolik svízelná, když odcestovala sama, bez dcery, o jejíž bezpečnost vyslovovala také obavy.

Soud v předmětné věci původně na návrh žalobkyně nařídil jednání na den 15. 5. 2014, dne 12. 5. 2014 byla doručena soudu omluva prostřednictvím zástupce žalobkyně, Organizace pro pomoc uprchlíkům, v níž je sděleno, že z vážných zdravotních důvodů nemůže zajistit osobní účast při jednání, z časových důvodů nemůže zajistit účast ani zástupce zastupující organizace. S ohledem na výše uvedené důvody se žalobkyně rozhodla, aby soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání. Krajský soud v Brně proto písemně vyrozuměl dne 13. 5. 2014 účastníky řízení o zrušení jednání na den 15. 5. 2014 s tím, že věc bude projednána a rozhodnuta bez nařízení jednání.

Soud měl k dispozici správní spis, z něhož zjistil, že žalobkyně podala žádost o udělení mezinárodní ochrany v ČR dne 17. 7. 2013, protokol o pohovoru k žádosti s ní byl sepsán dne 26. 7. 2013. Jmenovaná je arménské národnosti, nedokončila vysokou školu, nikdy nebyla členem žádné politické strany, je rozvedená. V G. T. má vlastní byt, kde se zdržovala až do dne 6. 7. 2013, od uvedeného data pobývá v ČR. Do ČR přicestovala na platný cestovní doklad a vízum, jedná se u ní o cílovou zemi. Žádost o udělení mezinárodní ochrany podává poprvé. Nikdy proti ní nebylo vedeno trestní stíhání, vlast opustila z důvodu pronásledování své osoby, kterému byla vystavena poté, co dne 17. 5. 2013 ukryla ve svém bytě homosexuála, který se účastnil pochodu homosexuálů v T. Pochod byl napaden gruzínskými občany společně s náboženskými představiteli pravoslavné církve v čele s M. L., pobočníkem gruzínského patriarchy. Po této události byla těmito lidmi navštívena, chtěli identifikovat muže, kterého u sebe ukryla, což odmítla, protože dotyčného osobně neznala. Poté ji začali urážet a vyhrožovat. Situace vygradovala natolik, že byla jimi naložena do osobního automobilu, odvezena do kostela, kde byla pokřtěna, začali ji dusit, naléhali na ni, aby sdělila identitu muže, kterého ukrývala. Následujícího dne chtěla podat trestní oznámení na policii, kde ji však odmítli oznámení přijmout. Před odjezdem do ČR se pokusila přestěhovat ze svého bytu ke své tetě a kamarádce na jinou adresu v rámci T. Obávala se návratu z důvodu strachu o svůj život. Tyto skutečnosti potvrdila i v rámci pohovoru, který s ní byl učiněn dne 26. 7. 2013, v němž dále uvedla, že v roce 2005 začala studovat vysokou školu se zaměřením na právo v oblasti ekonomie, studium neukončila pro zákaz ze strany jejího manžela, s nímž se dne 3. 8. 2006 rozvedla, neboť ji fyzicky ubližoval, žárlil na ni. V letech 2008 až 2009 pracovala jako konzultantka v T., v obchodě R., pracovní poměr ukončila z důvodu péče o dceru. Dceru do ČR nepřivezla, nestačila jí vyřídit doklady nutné k odjezdu.

Po přezkoumání průběhu správního řízení soud dospěl k závěru, že žalobním bodům nelze přisvědčit. V řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany řádné zjištění skutkového stavu věci spočívá především v tom, že žadateli je dána možnost podat úplnou a pravdivou výpověď o důvodech, které jej vedly k opuštění vlasti. Žalobkyni byl poskytnut dostatečný prostor, aby uvedla vše, co považuje za důležité pro rozhodování o žádosti, otázky, na které odpovídala v rámci pohovoru, jí byly kladeny takovým způsobem, aby byly objasněny všechny relevantní skutečnosti. Za účelem důkladného posouzení věci žalovaný opatřil si další podklady rozhodnutí, a to dokumenty vztahující se k politické a bezpečnostní situaci

a stavu dodržování lidských práv v G., konkrétně se jednalo o dokumenty, které jsou taxativně vyjmenovány v odůvodnění rozhodnutí (strana 3).

Žalovaný své rozhodnutí dostatečně srozumitelně a přesvědčivě odůvodnil, zabýval se všemi rozhodnými skutečnostmi, vyhodnotil všechna tvrzení žalobkyně, relevantní z hlediska příslušných ustanovení zákona o azylu. Z tvrzení jmenované vyvodil správné skutkové závěry. Z odůvodnění je patrné, jakými právními úvahami se při rozhodování řídil, pokud žalobu zamítl podle § 16 odst. 1 písm. f) zákona o azylu a proč neshledal důvody pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b citovaného zákona.

Podle ust. § 16 odst. 1 písm. f) citovaného zákona ve znění účinném pro projednávanou věc se žádost o udělení mezinárodní ochrany zamítne jako zjevně nedůvodná, jestliže žadatel neuvede skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12, nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a zákona o azylu.

Soud se plně ztotožňuje se závěrem žalovaného, že v předmětné věci byly dány podmínky pro rozhodnutí dle výše citovaného ustanovení zákona o azylu. Žalobkyní tvrzené skutečnosti nejsou azylově relevantními, nelze je podřadit pod ust. § 12 ani pod ust. § 14a zákona o azylu.

Z obsahu správního spisu vyplývá, že žadatelce byla dána možnost dne 12. 8. 2013 seznámit se s podklady rozhodnutí včetně uvedených informací, tj. materiálů týkající se země původu, čehož však nevyužila, nenavrhla žádné další podklady pro rozhodnutí v předmětné věci.

Nebylo prokázáno, že by byla v G. pronásledována z důvodu zastávání určitých politických názorů. Popsala sice problém, který měla s náboženskými představiteli pravoslavné církve a nábožensky založenými občany G., v důsledku poskytnutí ochrany muži, který se zúčastnil pochodu homosexuálů v T., taktéž, že údajně byla navštívena gruzínskými občany společně s náboženskými představiteli pravoslavné církve za účelem uvedení identity ukrytého muže a poté co odmítla spolupráci, byly na ni vyvíjeny tlaky způsobem, který je popsán výše, nelze přehlédnout, že přestože její dodatečně učiněné trestní oznámení bylo ze strany policie odmítnuto, nevyužila všechny možnosti, které jí gruzínské státní a nestátní instituce mohly poskytnout za účelem vyřešení jejích problémů. Z uvedeného vyplývá, že se nejednalo o jednání naplňující prvky pronásledování. Nebyly proto správně shledány důvody k podřazení žadatelkou uváděných pohnutek pod § 12 zákona o azylu.

V této souvislosti soud odkazuje i na konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu, který k otázce zjevně nedůvodných žádostí pro neuvedení skutečností relevantních z pohledu azylového zákona (§ 16 odst. 1 písm. f) citovaného zákona) se vyjádřil ve své rozsáhlé a konstantní judikatuře, napr. V rozhodnutí ze dne 20. 11. 2003, č. j. 2 Azs 27/2003-59, ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 Azs 27/2003-48, ze dne 12. 4. 2007, č. j. 7 Azs 17/2007-59, www.nssoud.cz. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 17. 6. 2010, č. j. 2 Azs 20/2010-85, www.nssoud.cz uvedl, že „...aplikace § 16 odst. 1 písm. f) zákona o azylu přichází v úvahu především v situaci, kdy žadatelem uvedené skutečnosti zcela zjevně nelze podřadit pod žádný z důvodů pro udělení azylu či doplňkové ochrany. Ministerstvo vnitra je však i v takovém

případě povinnu své rozhodnutí v souladu s § 68 odst. 3 správního řádu náležitě odůvodnit. Žalobce namítl, že správní orgán rozhodoval na základě nesprávného zjištěného skutkového stavu. Vzhledem k tomu, že žadatel nese břemeno tvrzení, je to tedy jmenovaný, kdo svými tvrzeními určuje a vymezuje směr dalšího postupu a dokazování správního orgánu, rozhodující o oprávněnosti žádosti“. Z obsahu předloženého správního spisu je zřejmé, že této povinnosti žalovaný jak ve vztahu k azylu, tak i k doplňkové ochraně dostál.

Podle § 14a odst. 1 zákona o azylu se doplňková ochrana udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem nebo v případě, že je osobu bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odst. 2 a že nemůže, nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem nebo svého posledního trvalého bydliště.

Žalobkyně neuvedla v průběhu správního řízení žádnou ze skutečností, kterou by bylo možno vážné újme ve smyslu zákona o azylu podřadit. Nebyl jí v G. uložen trest smrti, ani jí vykonání tohoto trestu nehrozí. Žalovaný rovněž neměl podklady k závěru, že by žalobkyni mohlo v případě návratu do vlasti hrozit nebezpečí mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání. Byť jmenovaná uvedla, že měla problémy s náboženskými představiteli pravoslavné církve a nábožensky založenými občany G. v důsledku ukrytí jednoho účastníka pochodu homosexuálů i to, že v G. je silný náboženský fundamentalismus a homosexuálové jsou tam vnímáni negativně, je třeba konstatovat, že uvedené jednání vůči ní nemělo žádnou souvislost s jejím náboženským vyznáním či její sexuální orientací. V případě návratu do vlasti se může obrátit se žádostí o pomoc na své státní orgány, případně žádat o nápravu u orgánů nadřízených, eventuálně i ombudsmana (viz informace MZV ČR, č. j. 123615/2010-LPTP ze dne 22. 11. 2010). Dále právní ochranu může žádat u Inspekce Ministerstva vnitra G. či mezinárodním soudu pro lidská práva. Optikou tohoto náhledu proto dospěl soud k závěru, že postup správního orgánu byl v souladu s platnými právními předpisy, jestliže žádost žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany ve vztahu k tomuto ustanovení zákona o azylu hodnotil rovněž jako zjevně nedůvodnou.

Krajský soud proto uzavírá, že žalovaný plně v intencích žalobních bodů se vypořádal jak s tvrzenými potížemi žalobkyně, tak i situací v zemi jejího původu. Závěr žalovaného, že neuvedla skutečnosti svědčící tomu, že by mohla být vystavena pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu, nebo že jí hrozí vážná újma podle § 14a zákona o azylu tedy plně vychází ze skutkového stavu zjištěného v průběhu správního řízení. Krajský soud v Brně proto konstatuje, že správní rozhodnutí bylo vydáno ve shodě se zákonem a žalobu jako nedůvodnou v souladu s § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobkyně neměla ve věci úspěch a žalovanému nevznikly žádné náklady řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních

u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 15. května 2014

JUDr. Eva Lukotková, v. r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Barbora Zachovalová